

Sygn. akt: II K 195/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Marcin Frelik

Protokolanci – Dominika Witkowska, Weronika Załęska

po rozpoznaniu w dniach: 9 listopada i 14 grudnia 2016 r. oraz 26 stycznia 2017 r. sprawy **R. C.**, ur. (...) w W., syna W. i M. z d. B., oskarżonego o to, że:

1. w dniu 10 lutego 2015 r. około godziny 16.30 w miejscowości R., województwa (...), powiatu (...), na ul. (...) kierował pojazdem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej pomimo orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W., sygn. akt: II K 542/05 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.,

2. w dniu 24 lutego 2015 r. około godziny 17.15 w miejscowości C. na ul. (...), gmina R., powiatu (...), województwa (...), będąc w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły przeprowadzone urządzeniem typu alkosensor (...) badania z następującymi wynikami: I badanie o godz. 17.44 – 1,38 mg/l, II badanie o godz. 18.02 – 1,30 mg/l, III badanie o godz. 18.18 – 1,35 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W., V Wydział Karny, sygn. akt: V K 98/03 z dnia 20 października 2003 r. za czyn z art. 178 § 1 k.k. oraz posiadając przy tym orzeczonego przez Sąd Rejonowy w M. (...), II Wydział Karny, sygn. akt: II 542/10 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, powietrznym i wodnym na okres 6 lat od 22 stycznia 2010 r. do dnia 22 stycznia 2016 r., tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.,

I. W ramach czynów zarzucanych oskarżonemu R. C. oskarżonego uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 10 lutego 2015 r. na ul. (...) w R., w powiecie (...), prowadził samochód marki F. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w M. (...) prawomocnym wyrokiem łącznym z dnia 11 maja 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 244 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 10 lutego 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., i za to na ww. podstawie skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. w dniu 24 lutego 2015 r. w miejscowości C., w powiecie (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badania wykazały: 1,38 mg/l, 1,30 mg/l i 1,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód marki F. (...) o nr rej. (...), będąc uprzednio skazany: za czyn z art. 178a § 1 k.k. – prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 czerwca 2003 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: V K 305/02, za czyn z art. 178a § 1 k.k. – prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 października 2003 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: V K 98/03 oraz za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...) z dnia 24 stycznia 2005 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: II K 417/04, a nadto nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w M. (...) prawomocnym wyrokiem łącznym z dnia 11 maja 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w brzmieniu ww. ustawy obowiązującym w dniu 24 lutego 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., i za to na ww. podstawie skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu ww. przepisów obowiązującym w dniu 24 lutego 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt I, wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 lutego 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I.2 orzeka wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (1) kwotę 672 (sześciuset siedemdziesięciu dwóch) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 195/15

UZASADNIENIE

R. C. stanął pod zarzutami, że:

1. w dniu 10 lutego 2015 r. około godziny 16.30 w miejscowości R., województwa (...), powiatu (...), na ul. (...) kierował pojazdem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej pomimo orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W., sygn. akt: II K 542/05 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. popełnienia czynu z art. 244 k.k.,

2. w dniu 24 lutego 2015 r. około godziny 17.15 w miejscowości C. na ul. (...), gmina R., powiatu (...), województwa (...), będąc w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły przeprowadzone urządzeniem typu alkosensor (...) badania z następującymi wynikami: I badanie o godz. 17.44 – 1,38 mg/l, II badanie o godz. 18.02 – 1,30 mg/l, III badanie o godz. 18.18 – 1,35 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W., V Wydział Karny, sygn. akt: V K 98/03 z dnia 20 października 2003 r. za czyn z art. 178 § 1 k.k. oraz posiadając przy tym orzeczonej przez Sąd Rejonowy w M. (...) II Wydział Karny, sygn. akt: II 542/10 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, powietrznym i wodnym na okres 6 lat od 22 stycznia 2010 r. do dnia 22 stycznia 2016 r., tj. popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k.

***

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 244 k.k. sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem łącznym z dnia 11 maja 2006 r., orzeczonym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05, Sąd Rejonowy w M. (...) orzekł wobec R. C. m.in. łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 października 2006 r., zaś oskarżony znał jego treść, w tym datę, do której wskazany wyżej środek karny obowiązywał (dowody: wyrok łączny – k. 66 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, wyrok – k. 100 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, pismo Starostwa Powiatowego w W. – k. 178 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, pismo Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, potwierdzenie odbioru – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim).

W dniu 10 lutego 2015 r. około godziny 16.30 R. C. prowadził samochód marki F. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) w R.. W pojeździe oprócz niego znajdował się jeszcze pasażer K. D.. Oskarżony był w pełni świadomy tego, że

prowadząc wskazane wyżej auto nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w M. (...) w wyroku wydanym w sprawie wskazanej w poprzednim akapicie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Samochód prowadzony przez R. C. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji – P. K. i T. B.. Powodem zatrzymania tego pojazdu do kontroli drogowej był fakt, że osoby podróżujące tym samochodem nie miały zapiętych pasów bezpieczeństwa. W trakcie kontroli policjanci ustalili w systemie informatycznym, że wobec R. C. orzeczony został obowiązujący w ww. dacie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Po dokonaniu tego ustalenia policjanci przekazali samochód, który prowadził R. C., K. D. (dowody: pozytywnie zweryfikowana część wyjaśnień oskarżonego R. C. – k. 200v.-201v., zeznania świadka P. K. – k. 3v. i 219v.-220, oświadczenie – k. 2, wyrok łączny – k. 66 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), wyrok – k. 100 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), pismo Starostwa Powiatowego w W. – k. 178 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), pismo Sądu Rejonowego w M. (...)- k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), potwierdzenie odbioru – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...)).

Oskarżony R. C. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu oraz skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 11).

Z kolei w toku rozprawy głównej oskarżony faktycznie nie przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. Nie zakwestionował wówczas faktu, że krytycznego dnia prowadził samochód, jednakże podniósł, że był przekonany, że okresy uprzednio orzeczonych wobec niego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych już upłynęły. Wskazał też, że wysłał do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim zapytanie o to, kiedy upływa okres orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jednakże sąd „odesłał” go do wydziału komunikacji. R. C. wyjaśnił wreszcie, że oświadczenie o zagubieniu prawa jazdy złożył we właściwym wydziale komunikacji po opuszczeniu zakładu karnego, co miało miejsc „chyba” w 2010 r. (k. 200v.-201v.).

W przekonaniu sądu wyjaśnienia oskarżonego R. C. na wiarę zasługują jedynie w części. Niewątpliwie wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał on, że w dniu 10 lutego 2015 r. prowadził samochód oraz że został wówczas zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej, w trakcie której policjanci stwierdzili, że obowiązuje go zakaz prowadzenia takich pojazdów. Trudno bowiem byłoby przyjąć, że oskarżony przyznałby się do tego, gdyby w rzeczywistości nie prowadził wówczas samochodu. Nie miałyby bowiem ku temu żadnego powodu. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego w ww. zakresie znajdują potwierdzenie w niewątpliwie wiarygodnych zeznaniach świadka P. K. (k. 3v. i 219v.-220). Bez wątpienia też rzeczywistemu stanowi rzeczy odpowiadają podniesiona przez R. C. okoliczności, że zwracał się do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z pytaniem, kiedy upływa okres orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, oraz że oświadczenie o zagubieniu prawa jazdy złożył we właściwym wydziale komunikacji po opuszczeniu zakładu karnego w 2010 r. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują bowiem potwierdzenie w treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, a w szczególności w treści pism oskarżonego (k. 167 i 174 akt ww. sprawy), zawiadomienia o wykonaniu środka karnego (k. 183 akt ww. sprawy) oraz decyzji Starosty Powiatu (...) (k. 184 akt ww. sprawy).

Z kolei waloru wiarygodności sąd odmówił wyjaśnieniom R. C. w zakresie, w jakim podał on, że prowadząc krytycznego dnia wskazany wyżej samochód był przekonany, że okresy orzeczonych uprzednio wobec niego środków karnych w postaci zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych już upłynęły. W tej bowiem części wyjaśnienia oskarżonego są wewnętrznie sprzeczne oraz sprzeczne z treścią dokumentów znajdujących się w aktach sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim. Jak wyżej wskazano, oskarżony doskonale znał treść wyroku łącznego orzeczonego w sprawie przywołanej w poprzednim zdaniu. Występował też do tego sądu o wskazanie daty, w jakiej upływa okres orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (vide k. 167 i 174 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim). W odpowiedzi sąd przesłał mu kopię pisma Starostwa Powiatowego w W. z dnia 25 listopada 2009 r., w którym wskazano, że „środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem sygn. akt II K 542/05 z dnia 11.05.2006 r. nie został naliczony, ponieważ mimo wysyłanych do ww. żądań zwrotu prawa jazdy Pan C. do

dnia dzisiejszego nie zwrócił dokumentu do tutejszego wydziału” (k. 178 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim), a nadto poinformował go, że w wypadku utraty dokumentu prawa jazdy powinien on powiadomić o tym właściwy wydział komunikacji, oraz że do czasu zwrotu tego dokumentu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie rozpocznie biegu (k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim). Pismo zawierające wskazaną wyżej informację R. C. otrzymał w grudniu 2009 r., gdy odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W.-B. (k. 181 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim). Podkreślić w tym miejscu należy, że wkrótce po opuszczeniu zakładu penitencjarnego, a mianowicie w dniu 22 stycznia 2010 r., oskarżony w Starostwie Powiatowym w W. złożył oświadczenie o utracie dokumentu prawa jazdy, co jednoznacznie wynika z zawiadomienia o wykonaniu środka karnego (k. 183 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim), z decyzji Starosty Powiatu (...) (k. 184 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim) oraz z wyjaśnień złożonych w niniejszej sprawie przez samego oskarżonego (k. 201). Podkreślić w tym miejscu należy, że oskarżony wyjaśnił, że oświadczenie o utracie prawa jazdy złożył po tym, jak opuścił zakład karny, co miało miejsce „chyba” w 2010 r. (k. 201). Skoro zatem oskarżony znał zarówno okres, na jaki orzeczono wobec niego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jak też wiedział, w jakiej dacie środek ten rozpoczął bieg, to oczywistym jest, że prowadząc samochód w dniu 10 lutego 2015 r. miał pełną świadomość, że nie stosuje się do tego zakazu. Dlatego też mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego na wiarę zasługują jedynie w takim zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym pozytywnie zweryfikowanym przez sąd.

Walor wiarygodności sąd przyznał zeznaniom świadka P. K. (k. 3v. i 219v.-220), tj. funkcjonariusza Policji, który w dniu 10 lutego 2015 r. wraz z T. B. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd prowadzony przez oskarżonego R. C.. Zeznania ww. świadka są bowiem konsekwentne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym pozytywnie zweryfikowanym przez sąd, w tym przede wszystkim w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Zauważyć však należy, że R. C. w swych wyjaśnieniach nie zaprzeczył żadnej z okoliczności podniesionych przez P. K.. Na wiarygodność zeznań ww. świadka wskazuje nadto okoliczność, że są one obiektywne. P. K. jest bowiem w stosunku do R. C. osobą obcą i w przekonaniu sądu nie miał on żadnego powodu, aby dążyć do obciążania oskarżonego poprzez podawanie okoliczności niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Analizując zeznania wskazanego wyżej świadka sąd dostrzegł, że zeznając w toku rozprawy głównej w dniu 14 grudnia 2016 r. nie pamiętał on żadnych szczegółów przebiegu przedmiotowej kontroli drogowej. Okoliczność ta nie może jednak dziwić z uwagi na upływ czasu pomiędzy ww. zdarzeniem a datą przesłuchania świadka przed sądem. Zauważyć bowiem należy, że pomiędzy tymi datami upłynęły niemal 2 lata. Tymczasem oczywistym jest, że upływ czasu zaciera w pamięci człowieka elementy pewnych zdarzeń, czy wręcz całe zdarzenia. Ponadto na treść zeznań ww. świadka złożonych w toku rozprawy głównej musiała mieć wpływ okoliczność, że jest on policjantem, a co za tym idzie, bierze udział w wielu interwencjach, w tym podobnych do przedmiotowej.

Sąd nie dopatrzył się też żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w toku niniejszej sprawy i ujawnionych podczas rozprawy głównej w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 244 k.k. Nadmienić w tym miejscu należy, że dokumentów tych nie kwestionowała żadna ze stron.

W przekonaniu sądu dokonane powyżej ustalenia faktyczne pozwalają z całą stanowczością stwierdzić, że oskarżony R. C. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 244 k.k.

Występku z art. 244 k.k. dopuszcza się ten, kto m.in. nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Znamiona omawianego przestępstwa są spełnione, gdy zakaz, do którego sprawca nie stosuje się, został orzeczony przez sąd prawomocnie, co wymaga ustalenia świadomości sprawcy, co do uprawomocnienia się orzeczonego zakazu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., WA 75/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 44).

Jak wyżej wykazano, oskarżony R. C. w dniu 10 lutego 2015 r. prowadził samochód marki F. (...) o nr rej. (...), jadąc nim ul. (...) w R.. Doskonale przy tym zdawał sobie sprawę, że prowadząc ten samochód nie stosuje się do orzeczonego

wobec niego prawomocnym wyrokiem sądowym zakazu prowadzenia takich pojazdów. Zakaz prowadzenie pojazdów mechanicznych orzekł wobec niego Sąd Rejonowy w M. (...) wyrokiem łącznym wydanym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05 i obowiązywał on w dniu 10 lutego 2015 r., o czym oskarżony, jak wyżej wykazano, wiedział. Nie może też być wątpliwości, że samochód marki F. (...) jest pojazdem mechanicznym. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym m.in. w wyroku orzeczonym w sprawie o sygn. akt: III KRN 254/92 z dnia 4 lutego 1993 r., pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower.

Kwestia wymiaru kary w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I.1 wyroku zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

***

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 178a § 4 k.k. sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokami z dnia 27 czerwca 2003 r. oraz z dnia 20 października 2003 r., orzeczonymi w sprawach o sygn. akt odpowiednio: V K 305/02 i V K 98/03, Sąd Rejonowy w W. skazał R. C. za popełnienie czynów z art. 178a § 1 k.k. Wyroki te uprawomocniły się w dniach odpowiednio: 5 lipca 2003 r. i 28 października 2003 r. (dowody: wyrok – k. 80 akt sprawy V K 305/02 toczącej się przed Sądem Rejonowym w W., wyrok – k. 115 akt sprawy V K 98/03 toczącej się przed Sądem Rejonowym w W.).

W dniu 24 stycznia 2005 r. Sąd Rejonowy w M. (...) w sprawie o sygn. akt: II K 417/04 skazał R. C. m.in. za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 1 lutego 2005 r. (dowód – wyrok – k. 248-249 akt sprawy II K 417/04 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...)).

Wyrokiem łącznym z dnia 11 maja 2006 r., orzeczonym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05, Sąd Rejonowy w M. (...) orzekł wobec R. C. m.in. łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Oskarżony znał treść ww. wyroku, który uprawomocnił się w dniu 6 października 2006 r. (dowody: wyrok łączny – k. 66 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), wyrok – k. 100 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), pismo Starostwa Powiatowego w W. – k. 178 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), pismo Sądu Rejonowego w M. (...) – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), potwierdzenie odbioru – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...)).

W dniu 24 lutego 2015 r. R. C. spożywał alkohol. Następnie wsiadł do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) i rozpoczął nim jazdę, mimo tego, że miał pełną świadomość, iż prowadząc ww. samochód nie stosuje się do orzeczonego wobec niego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Poza oskarżonym w ww. pojeździe nie było innych osób. Około godziny 17.15 R. C. prowadził ww. samochód, jadąc nim przez miejscowość C.. Gdy kierowany przez niego f. skręcił w drogę dojazdową prowadzącą do posesji, na której oskarżony zamieszkiwał, za pojazdem tym w ww. drogę skręcił nieoznakowany radiowóz policyjny, w którym służbę pełnili M. G. i A. G.. O tym, że wskazany wyżej samochód może prowadzić osoba nietrzeźwa, policjantów poinformował dyżurny Komisariatu Policji w R.. Gdy oskarżony zatrzymał prowadzony przez siebie pojazd przed posesją, M. G. i A. G. podeszli do tego auta. Z uwagi na okoliczność, że od R. C. czuć było woń alkoholu, policjanci postanowili zbadać go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania te dały wyniki: o godz. 17.44 – 1,38 mg/l, o godz. 18.02 – 1,30 mg/l, zaś o godz. 18.18 – 1,35 mg/l. Ponadto funkcjonariusze Policji ustalili w systemie informatycznym, że wobec oskarżonego orzeczony został obowiązujący w ww. dacie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych (dowody: pozytywnie zweryfikowana część wyjaśnień oskarżonego R. C. – k. 200v.-201v., zeznania świadków: M. G. – k. 59v.-60 i 220-221, A. G. – k. 239v.-240 oraz A. K. (2) – k. 221-221v., protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 55, wyrok łączny – k. 66 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), wyrok – k. 100 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), pismo Starostwa Powiatowego w W. – k. 178 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...)),

pismo Sądu Rejonowego w M. (...)– k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...), potwierdzenie odbioru – k. 179 akt sprawy II K 542/05 toczącej się przed Sądem Rejonowym w M. (...).

Oskarżony R. C. podczas dochodzenia przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu oraz skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 80 i 92).

Z kolei na etapie postępowania jurysdykcyjnego oskarżony nie przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Wyjaśnił wówczas, że krytycznego dnia prowadził samochód, jednakże był wtedy trzeźwy, zaś alkohol wypił dopiero po tym, jak zatrzymał pojazd na swojej posesji. Wskazał, że gdy na jego posesję przyjechał radiowóz policyjny, to on alkohol pił już od 10-15 minut (k. 200v.-201v.).

W przekonaniu sądu wyjaśnienia R. C. na wiarę zasługują jedynie w części. Niewątpliwie wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał on, że krytycznego dnia prowadził samochód oraz że miała wówczas miejsce interwencja funkcjonariuszy Policji, podczas której został on zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W tej bowiem części wyjaśnienia oskarżonego korespondują ze wszystkimi dowodami, które zostały przeprowadzone na wskazane wyżej okoliczności.

Z kolei rzeczywistemu stanowi rzeczy nie odpowiadają złożone toku rozprawy głównej wyjaśnienia R. C. w części, w jakiej wskazał on, że krytycznego dnia prowadził samochód jedynie zanim zaczął spożywać alkohol. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są bowiem sprzeczne z niewątpliwie wiarygodnymi zeznaniami świadków M. G., A. G. i A. K. (2). Ponadto ich wiarygodność w tej części podważa fakt, że podczas dochodzenia oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia przestępstwa polegającego na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości (k. 80 i 92). Trudno przy tym przyjąć, że nie zrozumiał on przedstawionego mu podczas postępowania przygotowawczego zarzutu. Zauważyć wszak należy, że za podobne przestępstwa był on już wówczas kilkakrotnie karany. Okoliczność ta powoduje też, że musiał on zdawać sobie sprawę z grożących mu konsekwencji prawnych w wypadku skazania go za ten czyn. Dlatego też wskazanie przez oskarżonego w toku rozprawy głównej, że podczas postępowania przygotowawczego przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, gdyż policjant powiedział mu, że „będzie 3 miesiące w zawieszeniu” (k. 201v.), jest daleko nieprzekonujące. W przekonaniu sądu nie może być wątpliwości, że składając wyjaśnienia określonej treści oskarżony dążył do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie przestępstwo.

W ocenie sądu na wiarę zasługują zeznania M. G. i A. G., tj. funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu 24 lutego 2015 r. przeprowadzili kontrolę drogową pojazdu prowadzonego przez oskarżonego R. C., oraz A. K. (2) – naoczego świadka przedmiotowego zdarzenia. Zeznania ww. świadków są bowiem logiczne i konsekwentne. Ponadto korespondują one ze sobą oraz znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym pozytywnie zweryfikowanym przez sąd, w tym po części w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Na wiarygodność zeznań M. G., A. G. i A. K. (2) wskazuje też okoliczność, że są one obiektywne. Wszyscy ww. mężczyźni są bowiem w stosunku do R. C. osobami obcymi, a przed przedmiotowym zdarzeniem nawet go nie znali. Analizując całokształt materiału dowodowego sąd nie dopatrył się żadnego powodu, dla którego ww. świadkowie mieliby czy to dążyć do obciążania oskarżonego poprzez podawanie okoliczności niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, czy też do podawania niezgodnych z prawdą okoliczności korzystnych dla niego. W tym miejscu zauważyć też należy, że ww. świadkowie w swych zeznaniach nie ukrywali zarówno okoliczności pozytywnych dla R. C., jak też takich, które zdecydowanie nie przedstawiały go w korzystnym świetle. I tak – z jednej strony M. G. wskazał, że oskarżony podczas interwencji zachowywał się agresywnie, zaś stan jego nietrzeźwości powodował, że nie potrafił on „ustać na nogach” (k. 59v.), zaś A. K. (2) – że oskarżony był „kompletnie pijany” oraz omal nie doprowadził do kolizji z autem, którym jechał ww. świadek (k. 221v.), z drugiej zaś A. G. i A. K. (2) podnieśli, że na drodze, po której poruszał się pojazd prowadzony przez oskarżonego, natężenia ruchu nie było duże (k. 221v. i 240). Okoliczność ta również potwierdza fakt, że zeznania wskazanych wyżej świadków uznać należy za obiektywne. Zeznania M. G., A. G. i A. K. (2) jednoznacznie przeczą wyjaśnieniom R. C. złożonym w toku postępowania jurysdykcyjnego, w których wskazał on, że alkohol spożywał dopiero po zatrzymaniu samochodu, który wcześniej prowadził. M. G. i A. G. zeznali wszak, że powodem podjęcia przedmiotowej interwencji było podejrzenie, że kierowca tego właśnie pojazdu kieruje nim, znajdując się w stanie nietrzeźwości (k. 59v. i 239v.). Obydwaj ww.

świadkowie podali też, że interwencję podjęli na polecenie dyżurnego Komisariatu Policji w R. (k. 59v. i 239v.) oraz że w drogę dojazdową prowadzącą do posesji R. C. skręcili tuż po tym, gdy w drogę tę skręcił samochód prowadzony przez oskarżonego (k. 221 i 239v.). Z zeznaniami wskazanych wyżej policjantów korespondują zeznania świadka A. K. (2). Świadek ten, który jest również funkcjonariuszem Policji, zeznał, że gdy krytycznego dnia jechał w odwiedzinę do dzieci, spod jednego ze sklepów znajdujących się w miejscowości C. tuż przed prowadzonym przez niego samochodem wyjechało auto, w związku z czym on musiał zjechać na przystanek autobusowy, aby uniknąć zderzenia z nim. Wskazał on nadto, że kierowca ww. auta jechał „od krawężnika do krawężnika”, że po jakimś czasie pojazd ten skręcił w drogę prowadzącą do posesji, oraz że po upływie „10 sekund, a może nawet mniej”, wjechała za nim k., która okazała się być nieoznakowanym radiowozem policyjnym, w którym służbę pełnili M. G. i A. G. (k. 221v.). Sąd nie ma absolutnie żadnych wątpliwości, że zarówno opisany przez A. K. (2) sposób jazdy R. C., jak też fakt, że policjanci M. G. i A. G. podeszli do samochodu prowadzonego przez oskarżonego tuż po tym, jak pojazd ten zatrzymał się, jednoznacznie wskazują, że oskarżony prowadził auto w stanie nietrzeźwości i wykluczają okoliczność, że spożywał on alkohol po zatrzymaniu f. Analizując zeznania wskazanych wyżej świadków sąd dostrzegł, że zeznając w toku rozprawy głównej nie pamiętali oni pewnych szczegółów przedmiotowego zdarzenia. Okoliczność ta nie może jednak dziwić, zważywszy na fakt, że przed sądem przesłuchani oni zostali niemal 2 lata po przedmiotowym zdarzeniu. Tymczasem oczywistym jest, że upływ czasu negatywnie wpływa na proces przypominania sobie zapamiętanych spostrzeżeń. Nie mniej jednak nie może być żadnych wątpliwości, że zeznania wskazanych wyżej świadków jednoznacznie dowodzą, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Analizując całość materiału dowodowego zgromadzonego w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 178a § 4 k.k. sąd doszedł do przekonania, że brak jest okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w toku niniejszej sprawy i ujawnionych podczas rozprawy głównej w zakresie tego czynu. Podkreślić tu trzeba, że dokumentów tych nie kwestionowała żadna ze stron.

W przekonaniu sądu dokonane powyżej ustalenia faktyczne pozwalają z całą stanowczością stwierdzić, że oskarżony R. C. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Wskazanego w ww. przepisie przestępstwa dopuszcza się m.in. ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

R. C. będąc uprzednio trzykrotnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy w M. (...) wyrokiem łącznym wydanym w sprawie o sygn. akt: II K 542/05 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w dniu 24 lutego 2015 r. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym samochód marki F. (...) o nr rej. (...). Wyczerpał zatem wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k.

Badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone po zatrzymaniu go krytycznego dnia dały wyniki: 1,38 mg/l, 1,30 mg/l oraz 1,35 mg/l (k. 55). W myśl art. 115 § 16 k.k., stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wskazane powyżej wyniki badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jednoznacznie wskazują, że przewidziane w art. 115 § 16 k.k. normy oskarżony wyraźnie, bo ponad pięciokrotnie, przekroczył.

Nie mogło też być wątpliwości, że oskarżony spożywał alkohol przed tym, zanim jadąc ww. pojazdem został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Okoliczność ta jednoznacznie wynika z omówionych wyżej zeznań wszystkich trzech z przesłuchanych w tym zakresie w niniejszej sprawie świadków.

Oczywistym jest też, że oskarżony prowadził samochód w ruchu lądowym, tj. w miejscu, w którym odbywa się ruch pojazdów. Droga, po której jechał prowadzony przez niego pojazd, była miejscem dostępnym do powszechnego użytku i bezsprzecznie służyła komunikacji, co wynika wprost z zeznań wszystkich przesłuchanych w tym zakresie w sprawie świadków.

Jak wyżej wskazano, R. C. za czyny z art. 178a § 1 k.k. skazany był prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w W. wydanymi w sprawach o sygn. akt: V K 305/02 i V K 98/03, zaś za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...)orzeczonemu w sprawie o sygn. akt: II K 417/04.

Prowadząc w dniu 24 lutego 2015 r. samochód marki F. (...) o nr rej. (...), który niewątpliwie jest pojazdem mechanicznym, R. C. nie zastosował się również do orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy w M. (...)w sprawie o sygn. akt: II K 542/05 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak wykazano przy okazji analizy kwestii popełnienia w dniu 10 lutego 2015 r. przez R. C. przestępstwa z art. 244 k.k., oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że jadąc tym samochodem nie stosuje się do tego zakazu.

***

W toku postępowania w niniejszej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów dotyczących oskarżonego R. C. (k. 184 i 209). Sąd opiniom tym przyznał walor wiarygodności. W ocenie sądu są one wszak jasne, pełne oraz sporządzone przez kompetentne osoby. Ponadto biegli wskazali, w jaki sposób przeprowadzili badania konieczne do wydania opinii oraz należycie uzasadnili wyciągnięte przez siebie wnioski. Nie było zatem podstaw, aby w jakikolwiek sposób zakwestionować treść tych opinii.

***

Wymierzając oskarżonemu R. C. kary za przypisane mu przestępstwa sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą R. C. sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a zwłaszcza czynu z art. 178a § 4 k.k., przejawiający się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał, w rodzaju naruszonych przez niego dóbr chronionych prawem, a także reguł ostrożności. Zachowania oskarżonego jednoznacznie wskazują, że przypisanych mu czynów dopuścił się on działając w zamiarze bezpośrednim. Prowadząc wszak samochód zarówno w dniu 10 lutego 2015 r. jak i w dniu 24 lutego 2015 r. miał pełną świadomość, że nie stosuje się do orzeczonego przez sąd i obowiązującego w tych datach zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ponadto prowadząc auto w drugiej z ww. dat doskonale wiedział, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Kierując samochodem w stanie znacznej nietrzeźwości R. C. naruszył jedną z podstawowych zasad w ruchu drogowym, dopuszczając się przestępstwa, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższemu dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. O zagrożeniu, jakie swym działaniem powodował oskarżony prowadząc samochód w dniu 24 lutego 2015 r., świadczy chociażby fakt, że jedynie manewr obronny wykonany przez A. K. (2) spowodował, że nie doszło do zderzenia pojazdów prowadzonych przez oskarżonego i ww. świadka (vide k. 221v.). Popołniając przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości R. C. naruszył bardzo istotne dobro prawem chronione. Jadąc we wskazanych wyżej datach samochodem oskarżony nie zastosował się do orzeczonego wobec niego przez sąd ww. środka karnego, jawnie lekceważąc wydane w stosunku do niego wyrok. Niewątpliwie takie postępowanie godzi w skuteczność orzeczeń sądów. Nie można też nie zauważyć, że oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany za popełnienie przestępstw, w tym 4 razy za występki podobne do czynów przypisanych mu w niniejszej sprawie (tj. za występki z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k.). W tym miejscu nadmienić trzeba, że wobec brzmienia art. 76 k.k. oraz art. 108 k.k., wbrew treści informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 226-227), zatarciu nie uległo skazanie za czyn z art. 244 k.k. przypisany R. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. orzeczonemu w sprawie o sygn. akt: V K 195/08. Podkreślić bowiem należy, że wymierzoną mu w ww. sprawie grzywnę uiszczył on już po dniu 1 lipca 2015 r., w której to dacie zmianie uległo brzmienie m.in. art. 76 k.k. Wielokrotna karalność oskarżonego oraz fakt, że przypisanych mu w niniejszej sprawie czynów dopuścił się on w ciągu zaledwie 2 tygodni, potwierdzają jego wyjątkowo

lekceważący stosunek wobec przestrzegania norm prawnych. Wymierzając R. C. karę za czyn z art. 178a § 4 k.k. sąd miał też na uwadze fakt, że zawartość alkoholu w jego organizmie wyraźnie, bo ponad pięciokrotnie, przekraczała normę wskazaną w przepisie art. 115 § 16 k.k.

W ocenie sądu trudno za okoliczność łagodzącą uznać fakt, że w toku dochodzenia R. C. przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Zauważyć bowiem należy, że postawa ta nie była konsekwentna, gdyż podczas rozprawy głównej faktycznie nie przyznał się on popełnienia tych przestępstw. Wymierzając oskarżonemu karę za czyn z art. 178a § 4 k.k. sąd miał na uwadze fakt, że prowadził on samochód po drodze, na której natężenie ruchu nie było duże, przez co rozmiar grożącej jego działaniem szkody był mniejszy, niż gdyby prowadził on auto w porze bardziej wzmożonego ruchu na drogach.

Mając na względzie powyższe okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzone oskarżonemu kary spełniają wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiadają stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynów. W przekonaniu sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego (w tym przede wszystkim jego wielokrotna karalność) powodują, że kar tych w żadnym razie nie można uznać za surowe. Zauważyć bowiem należy, że za czyn z art. 178a § 4 k.k. grozi kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, zaś za czyn z art. 244 k.k. – kara pozbawienia wolności do lat 3.

W myśl przepisu art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w odniesieniu do kary pozbawienia wolności 15 lat.

W sprawie niniejszej oskarżonemu R. C. wymierzono jednostkowe kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na względzie powyższe uwagi, kara łączna pozbawienia wolności mogła być mu wymierzona w granicach od 1 roku i 9 miesięcy do 2 lat i 9 miesięcy. Wymierzając R. C. karę łączną pozbawienia wolności sąd miał na uwadze z jednej strony fakt, że oba przypisane oskarżonemu czyny popełnione zostały w krótkim odstępie czasowym, zaś w zakresie niestosowania się do orzeczonego wyrokiem sądu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowiły one przestępstwa podobne, co przemawiałoby za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji, czy też asperacji w postaci bardziej zbliżonej do absorpcji niż kumulacji kar, z drugiej zaś okoliczność, że oba przypisane mu występki mogły być popełnione niezależnie od siebie, co z kolei przemawiałoby za orzeczeniem kary na zasadzie kumulacji, czy też asperacji bardziej zbliżonej do kumulacji kar niż absorpcji. Mając na względzie powyższe okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu R. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekł wobec R. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a więc karę, której wykonanie, przy wystąpieniu pozostałych przesłanek wskazanych w art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w datach popełnienia przez niego przypisanych mu czynów, można było warunkowo zawiesić na okres próby. Mając na uwadze treść ww. przepisów sąd mógłby zawiesić wykonanie kary jedynie w sytuacji, gdy byłby przekonany, że skorzystanie z takiej możliwości będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Prognozę kryminologiczną ustala się w oparciu o postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Dotychczasowy sposób życia R. C., w szczególności fakt jego wielokrotnej karalności, absolutnie nie pozwala przyjąć w stosunku do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. W tym miejscu należy też zauważyć, że w myśl przepisu art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Tak więc w realiach niniejszej sprawy tym bardziej nie mogło być mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 lutego 2015 r. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178a § 4 k.k. W przekonaniu sądu omówione powyżej okoliczności, w tym w szczególności fakt, że oskarżony był uprzednio aż trzykrotnie karany za występki przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz że prowadził on samochód w stanie znacznej nietrzeźwości, spowodowały, że zasadnym było

orzeczenie wobec niego w niniejszej sprawie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat.

Orzekając o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu sąd miał na względzie treść § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. – Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego R. C. oraz fakt wymierzenia mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że uiszczenie przez niego tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe. W przedmiocie tym sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

W tym miejscu zauważyć należy, że orzekając w niniejszej sprawie sąd zastosował ustawę Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w datach popełnienia przez R. C. przypisanych mu przestępstw. Uczynił to z uwagi na okoliczność, że w realiach niniejszej sprawy ustawa ta w czasie popełnienia przez oskarżonego tych czynów była dla niego względniejsza niż obowiązująca w dacie orzekania (vide art. 4 § 1 k.k.). Wynika to chociażby z faktu, że od dnia 1 lipca 2015 r. zmienił brzmienia m.in. art. 69 § 1 k.k. To z kolei spowodowało, że zastosowanie tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania skutkowałoby tym, że sąd nie mógłby nawet rozważać kwestii warunkowego zawieszenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Ponadto stosując stan prawny obowiązujący w dacie wyrokowania sąd byłby zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (vide art. 42 § 3 k.k.) oraz do orzeczenia wobec niego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 zł (vide art. 43a § 2 k.k.).

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak powyżej.